

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

Nr. 22.181 van 28 januari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 10 november 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 oktober 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 december 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. TIELEMANS loco advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te bezitten, van Amhara-origine te zijn en afkomstig te zijn uit Addis Ababa.

U heeft Ethiopië verlaten op 26 sene 1999 (Ethiopische kalender, komt overeen met 3 juli 2007 Europese kalender) en op 12 september 2007 in België asiel aangevraagd.

Volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal leerde u uw vriend, (E. B.) in de middelbare school kennen. Jullie waren 6 jaar samen en zouden met elkaar trouwen. Na de middelbare school ging uw vriend medicijnen studeren in Gonder en zelf volgde u een cursus typen (van november 1996 tot november 1997). In die periode werd u aangesproken door een zekere (L. H.), lid van “Yehadiq” of het “Ethiopian People’s Revolutionary Democratic Front” (EPRDF) en werkzaam voor de veiligheidsdienst, die u ten huwelijk vroeg. U weigerde en vertelde hem dat u al een vriend had. Hij bleef echter aandringen; hij volgde u wanneer u naar school of de kerk ging en vroeg u voortdurend met hem te trouwen. U moest Addis Ababa verlaten en halverwege 1991 (1999) ging u

bij uw tante, (E. S.) in Gonder wonen. Drie maanden later, op 21 miyaza 1991 (29 april 1999) werd uw vriend gedood door (L. H.). De politie wist dat (L. H.) de dader was, maar ze lieten hem lopen omdat hij lid was van het EPRDF. (L. H.) vertelde u dat hij uw vriend doodde omdat hij vastbesloten was om u te krijgen. U besloot naar de Arabische landen te vertrekken en op 14 hidar 1992 (24 november 1999) reisde u naar Dubai, waar u 4 jaar lang werkte als huismeid. Op 2 tir 1996 (11 januari 2004) keerde u terug naar Ethiopië. Ook na uw terugkeer uit Dubai bleef (L. H.) u intimideren. In yekatit 1999 (februari-maart 2007) ging u uw moeder bezoeken in het Paulus ziekenhuis. Toen u buitenkwam, stond (L. H.) u op te wachten. Hij dwong u met hem mee te gaan, maar toen hij door het rode licht reed, werden jullie door de verkeerspolitie tegengehouden. Hij toonde een speciale ID, vertelde hen dat u zijn vriendin was en de verkeerspolitie liet hem gaan. Nadien bleef hij u intimideren. De volgende dag deed u een beroep op het "Women's Affairs Department". Ze begrepen de situatie, maar omdat (L. H.) lid was van het EPRDF konden ze niets doen.

U verklaarde voorts dat u Kinijit steunde en stemde voor deze partij tijdens de verkiezingen op 7 ginbot 1997 (15 mei 2005). Er waren groepen die Kinijit steunden waartoe vrienden van uw broer, (S.) behoorden, met name (D. B.), (G. A.) en (F. M.); u gaf hen geld en onderdak in uw zaak (een eetcafé). Op 14 miyaza 1999 (22 april 2007) was er een incident in uw zaak. In een reactie op het nieuws dat de vrijlating van de Kinijit-leiders voor onbepaalde tijd werd uitgesteld, gooide (D. B.) een fles naar het televisietoestel. Daarop werd hij doodgeschoten door een aanwezige politieman, een zekere (A. G.), die daarbij ook (G. A.) en (F. M.) verwondde en u bedreigde met zijn pistool. De volgende dag kwam de Federale Politie u thuis zoeken. Omdat u er niet was (u verbleef bij een tante), lieten ze een oproepingsbrief achter en werd uw vader één dag vastgehouden. U denkt dat u wordt opgeroepen omdat u Kinijit steunt. Sinds het incident ging het bergaf met uw zaak. Ook had u een Ekub (een traditionele en informele spaar- en kredietvereniging) opgestart in uw zaak; sinds het incident waren vier mensen niet uitbetaald. Op 26 sene 1999 (3 juli 2007) vertrok u voor de tweede maal naar Dubai. U wou naar Europa gaan, maar omdat u uw schulden (aan de Ekub-leden) moest aflossen, ging u opnieuw als huismeid werken voor een gezin in Dubai. U werd door de gezinsleden als slaaf behandeld en beledigd; u moest lange uren kloppen, zwaar werk doen, kreeg alleen restjes te eten en moest op de grond slapen. Toen de familie op 18 juli 2007 op vakantie naar België kwam, reisde u mee. Omwille van de slechte behandeling verliet u het gezin. Op 5 september 2007 legde u hierover een verklaring af bij de politie van Brussel en op 12 september 2007 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Na uw vertrek uit Ethiopië stuurde uw broer, (F.) de oproepingsbrief op van de "Federal Police Commission" dd. 15 miyaza 1999 (23 april 2007), alsook uw schoolpapieren.

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een "vrees voor vervolging" in de zin van de Conventie van Genève of een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Eenzijds baseerde u uw vrees voor vervolging op de problemen die u kende met een lid van "Yehadiq" of het "Ethiopian People's Revolutionary Democratic Front" (EPRDF), (L. H.), nadat u weigerde met hem te huwen. U verklaarde dat u zijn huwelijksaanzoek weigerde omdat u reeds een vriend had (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). **U legde echter dermate vage en bedenkelijke verklaringen af omtrent uw vriend en (L. H.) dat aan dit deel van uw asielaanvraag geen geloof kan gehecht worden.**

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tot op het moment van het nemen van de beslissing geen enkel begin van bewijs heeft aangebracht van het (gewelddadige) overlijden van uw vriend, (E. B.). De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken worden aangebracht (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 205). Gevraagd of u documenten ter bevestiging van

zijn overlijden kon laten opsturen of dit althans kon proberen, antwoordde u ontkennend. U haalde aan dat u geen goede relatie hebt met de familie van uw vriend en dat ze u niet zullen helpen (zie gehoorverslag CGVS, p. 25). Dergelijke uitleg is niet afdoende. Van een asielzoeker mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij de nodige stappen zet om bewijzen te leveren voor de feiten die hij inroept. Het feit dat u nalaat dit te doen, getuigt van een gebrek aan initiatief en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

U verklaarde dat uw vriend op negentienjarige leeftijd werd vermoord door (L. H.). Eerder, verklaarde u dat uw vriend na de middelbare school medicijnen ging studeren in Gonder – een studie die vier jaar duurt – én dat hij op de dag van zijn afstuderen werd vermoord (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Hiermee geconfronteerd, stelde u niet zeker te zijn van zijn leeftijd (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Verder kon u weinig of geen informatie verschaffen over de familie van uw vriend. U kende de namen van zijn ouders niet. U wist niet hoeveel broers/zussen hij had. U stelde enkel een oudere broer, (B. B.) te kennen, doch u wist niet hoeveel ouder hij was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Van een asielzoeker mag redelijkerwijs aangenomen worden dat hij in staat is voldoende coherente en duidelijke informatie te verstrekken omtrent belangrijke feiten, die de essentie van zijn asielrelaas uitmaken. Ter verantwoording haalde u aan dat u geen contact had met de overige familieleden van uw vriend en dat u hen enkel op de begrafenis zag (zie gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Deze uitleg is evenwel weinig aannemelijk in het licht van uw beweringen dat u en (E. B.) 6 jaar lang een koppel vormden en met elkaar zouden trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook vage en bedenkelijke verklaringen omtrent (L. H.) zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder op de helling. Zo kon u geen enkele informatie verschaffen over zijn familiale situatie. U wist niet of hij getrouwd is en/of kinderen heeft. U wist evenmin waar hij woonde in Addis Ababa (zie gehoorverslag CGVS, p. 15 en 18). Gezien uw verklaringen dat hij u jarenlang achtervolgde en intimideerde, is het weinig aannemelijk dat u niet meer toelichting kan geven, met name dat u of uw familie niet verder geïnformeerd hebben naar uw belager. U kon niet verduidelijken hoe hij te weten kwam dat u (vanaf halverwege 1991/1999) in Gonder verbleef. U stelde slechts dat hij u zocht en toen hij u in Addis Ababa niet kon vinden, elders ging zoeken. Merkwaardig genoeg kwam hij, volgens uw verklaringen, niet naar uw huis/Kebele (zie gehoorverslag CGVS, p. 23). Normalerweise mag aangenomen worden dat hij – een werknemer van de veiligheidsdienst dan nog – zijn zoektocht daar zou starten.

Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met (L. H.) geen beroep kon doen op de autoriteiten in uw land van herkomst. Internationale bescherming kan slechts verleend worden indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u jarenlang (van 1997 tot aan uw vertrek in juli 2007) werd lastiggevallen door (L. H.) én dat u in die periode slechts driemaal een beroep heeft gedaan op de hulp en bescherming van enerzijds de politie en anderzijds het "Women's Affairs Department": ergens halverwege deze periode, u kon niet verder preciseren, deed u uw verhaal bij de Woreda politie; toen jullie in yekatit 1999 (februari-maart 2007) werden tegengehouden door de verkeerspolitie vertelde u hen dat hij u gedwongen had met hem mee te gaan; en de volgende dag stapte u naar het "Women's Affairs Department", waar ze begrip hadden voor uw situatie, maar niets konden doen omdat hij lid is van het EPRDF (zie gehoorverslag CGVS, p. 18-21). Uw beweringen dat u niet au sérieux werd genomen door de lokale politie en dat de verkeerspolitie waarschijnlijk geen verdere stappen ondernam uit angst voor (L. H.), die een man met macht is (zie gehoorverslag CGVS, p. 20-21), zijn niet van die aard om het ontbreken van nationale bescherming te kunnen aantonen. U heeft immers nagelaten de bescherming van hogere politionele en/of gerechtelijke instanties in te roepen. Dat u zou geconfronteerd zijn met de onwil van de lokale politie, betekent niet dat u voor uw problemen geen beroep zou kunnen doen op andere, hogere Ethiopische autoriteiten. Temeer daar (L. H.) u niet viseerde in het kader van de uitoefening van zijn functie (als veiligheidsagent), maar wel in persoonlijke naam

en met de bedoeling om u zover te krijgen dat u instemde met een huwelijk, en later uit wraak omdat u dit weigerde.

Anderzijds verklaarde u vervolging te vrezen omwille van het incident dat op 14 miyaza 1999 (22 april 2007) plaatsvond in uw zaak, waarbij één dode en twee gewonden vielen. U verklaarde dat u omwille van uw steun aan Kinijit geïsoleerd wordt door de Federale Politie na boven genoemd incident (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). **Enkele hiaten in uw kennis over Kinijit, evenals enkele bedenkelijke verklaringen omtrent uw deelname aan de parlementsverkiezingen op 7 ginbot 1997 (15 mei 2005) ondermijnen evenwel de geloofwaardigheid van uw beweerde steun aan deze partij (zie informatie in het administratieve dossier).**

Zo wist u niet wanneer Kinijit werd opgericht (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U beaamde weliswaar dat Kinijit een coalitie was, maar u kon niet met zekerheid zeggen uit hoeveel partijen deze coalitie bestond; u 'dacht' vier. U wist alleen dat "Kestedemena" (Rainbow Ethiopia) er deel van uitmaakte en verklaarde verkeerdelijk dat ook een partij genaamd "Ethiopian Unity Organisation" tot Kinijit behoorde (zie gehoorverslag CGVS, p. 7-8). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de oppositiegroepering Kinijit uit volgende partijen bestond: "Ethiopian Democratic League" (EDL), "All Ethiopian Unity Party" (AEUP), "United Ethiopian Democratic Party + Medhin Party (UEDP-MEDHIN) en "Rainbow Ethiopia: Movement for Democracy and Social Justice" (REMDSJ). Gevraagd naar leiders van Kinijit kon u slechts drie namen geven, waarvan één onvolledig, met name Hailu Shawl, Berhanu Nega en Birtukan (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze gebrekkige kennis omtrent prominente figuren binnen Kinijit komt de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet ten goede. Wat de parlementsverkiezingen betreft, verklaarde u trouwens verkeerdelijk dat de namen van de kandidaten niet op de stembrieven stonden, alleen de symbolen van de partijen (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit de beschikbare informatie blijkt dat telkens het symbool van de partij, de naam van de partij én de naam van de kandidaat op de stembrief staan. Dit doet toch ernstig twifelen aan uw bewering als zou u deelgenomen hebben aan deze verkiezingen.

Bovenstaande vaststellingen laten toe serieuze vraagtekens te plaatsen bij uw bewering dat u Kinijit steunde. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat u enige elementaire toelichting kan geven over de partij die u beweerde te steunen. Gezien uw gebrekkige en vage verklaringen kan er geen geloof gehecht worden aan uw politieke engagement en bijgevolg aan de beweerde vervolging die u hierdoor zou vrezen.

Daarnaast is uw legale afreis naar Dubai, met een geldig internationaal paspoort van Ethiopië (afgegeven op 18 februari 2007 en geldig tot 17 februari 2012) met Schengenvisa (afgegeven op 10 juli 2007 te Abu Dhabi en geldig van 14 juli 2007 tot 13 januari 2008), niet verenigbaar met de door u ingeroepen vrees voor vervolging door de Ethiopische autoriteiten.

Zonder uw problemen met uw werkgevers in Dubai/België te miskennen, roept het vragen op dat u tijdens het gehoor en de verklaring die u aflegde voor de Politie van Brussel (dd. 5 september 2007) geen melding heeft gemaakt van uw beweerde problemen in Ethiopië. Nochtans werd u tijdens het gehoor uitdrukkelijk gevraagd of uw leven in gevaar zou zijn in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst. U stelde niets te vrezen; u haalde slechts aan dat u geld leende van uw familie (om uw reis van Ethiopië naar Dubai te bekostigen) en dat u in België zou willen werken zodat u hen kunt terugbetalen (zie proces-verbaal van het gehoor, p. 4-5). Toen u hiermee werd geconfronteerd tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal, stelde u dat u toen bang was en dacht dat de politie u onmiddellijk zou deporteren (zie gehoorverslag CGVS, p. 30). Dergelijke uitleg is niet afdoende en strookt niet met het feit dat de verklaring die u aflegde op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de hulp en bescherming die de Belgische politie u bieden.

Al deze elementen tasten de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag op fundamentele wijze aan.

Aldus bent u er niet in geslaagd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. U heeft, getet op de ongeloofwaardigheid van uw relaas, evenmin elementen aangebracht waaruit

blijkt dat er in uw hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten slotte dient vastgesteld te worden dat geen van de door u ter staving van uw asielrelaas voorgelegde documenten van die aard zijn om bovenstaande argumentatie te wijzigen.

Uw Ethiopisch paspoort (afgegeven op 18 februari 2007 en geldig tot 17 februari 2012) met Schengenvisa (afgegeven op 10 juli 2007 te Abu Dhabi en geldig van 14 juli 2007 tot 13 januari 2008) verandert voorgaande vaststellingen niet, aangezien het niets toevoegt aan uw asielrelaas.

Uw schoolcertificaat en uw diploma van de "Kulubi Typing Training School" doen evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen, aangezien de door u gevolgde studies niet worden betwist.

De oproepingsbrief van de "Federal Police Commission" dd. 15 miyaza 1999 (23 april 2007) kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Om enige bewijskracht te hebben, dienen de door u voorgelegde documenten ondersteund te worden door consistente en geloofwaardige verklaringen, hetgeen in casu echter niet het geval is. Daarenboven stroken uw verklaringen niet met de inhoud van het document. Zo verklaarde u dat in de oproeping vermeld staat dat u verantwoordelijk wordt gehouden voor het incident in uw zaak op 14 miyaza 1999 (22 april 2007), en dat u zich op 15 miyaza 1999 (23 april 2007) moet aanbieden op het Kolfe politiekantoor (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Allereerst wordt niet vermeld dat u verantwoordelijk wordt gehouden voor boven genoemd incident, maar enkel dat u het werk van de politie hinderde door uw afwezigheid. Verder dient u zich binnen de drie werkdagen na ontvangst van de oproepingsbrief aan te melden op het "Kolfe Keranio Police Department". Redelijkerwijs kan van u toch verwacht worden dat u in staat bent voldoende correcte uitleg te verschaffen bij de documenten die u neerlegt ter staving van uw vluchtrelaas.

Het proces-verbaal van het gehoor en de verklaring voor de Politie van Brussel (dd. 5 september 2007) en de verklaring voor de Politie van de Stad Antwerpen (dd. 14 maart 2008) brengen geen verandering in bovenstaande appreciatie van uw dossier, gezien deze betrekking hebben op problemen waarmee u te maken kreeg na uw vertrek uit Ethiopië. Voor zover u in uw verklaring voor de Politie van de Stad Antwerpen ingaat op uw problemen in Ethiopië, wordt hogerop gemotiveerd waarom uw verklaringen dienaangaande niet geloofwaardig zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (verder: Handvest) en van de principes van het EU-procesrecht.

Zij argumenteert dat het beroep niet voldoet aan de waarborgen zoals vastgesteld in deze wetgeving, meerbepaald dat zij recht heeft op een beroep met volle rechtsmacht. Dit recht wordt volgens verzoekster beperkt gezien zij na het indienen van het beroep geen nieuwe stukken kan aanbrengen en geen geactualiseerde memorie of conclusie kan bijbrengen. Verzoekster beweert dat artikel 6 EVRM en artikel 47 van het Handvest van toepassing zijn. Zij verwijst hiervoor naar de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en de Procedurerichtlijn, dewelke direct verwijzen naar het Handvest, naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en een studie omtrent het belang van het Handvest. Volgens haar is ook het UNHCR deze visie toegedaan. Derhalve zou de toepassing van artikel 47 van het Handvest gewaarborgd moeten worden in alle zaken die de EU regelt, waaronder het asielrecht. Verzoekster wijst erop dat de invulling van artikel 47 gelijklopend is met de invulling van artikel 6 EVRM en dit artikel niet enkel toegang tot de rechter garandeert, maar ook eisen stelt aan de rechterlijke toetsing van overheidsoptreden. In het bijzonder moet de rechter alle voor het geschil relevante vragen van juridische en feitelijke aard kunnen onderzoeken. Ter ondersteuning van haar betoog, verwijst verzoekster naar rechtspraak van het EHRM omtrent de toepassing van dit artikel.

Volgens verzoekster werd het hoorrecht niet op correcte wijze gewaarborgd. In acht genomen dat de wet de Raad niet toelaat 'dergelijk' onderzoek te voeren, zou de initiële beslissing de voornoemde artikelen schenden. Zij voert aan dat de Raad ambtshalve dient over te gaan tot het onderzoek van de huidige mensenrechtensituatie in Ethiopië, "*meer bepaald voor diegene die door de overheid geassocieerd worden met de maoïsten en omgekeerd (sic) om zo te beoordelen of verzoeker (sic) recht heeft op asiel en/of subsidiaire bescherming*".

Verzoekster vraagt de Raad de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie: "*Dienen de lidstaten te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83 en houdt artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie in dat deze administratieve rechtscolleges over een eigen onderzoeksbevoegdheid dienen te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten die nuttig zijn om de zaak te beoordelen?*"

3.2. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht. Het Europees Hof van Justitie stelt in het arrest van 27 juni 2006 in de zaak C-540/03 uitdrukkelijk dat "het Handvest geen bindend rechtsinstrument is" (RvS 18 oktober 2007, beschikking nr. 1400).

Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; R.v.St. 7 juli 2006, nr. 161.169).

Uit de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de Raad over volle rechtsmacht beschikt wanneer hij optreedt op grond van artikel 39/2, §1 en dat de rechtszoekende niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg is beroofd.

Op grond van artikel 39/2 van de voormelde wet van 15 december 1980 kan de Raad de beslissingen van het CGVS bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Het beroep heeft een devolutieve werking; het geschil wordt in zijn geheel bij de Raad aanhangig gemaakt. De Raad kan in voorkomend geval de beslissing van het CGVS hervormen, ongeacht op grond van welk motief deze werd genomen. In bepaalde gevallen kan de Raad de beslissing van het CGVS vernietigen: hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien heeft het beroep van rechtswege een schorsende werking (artikel 39/70), met uitzondering van de asielaanvragen die door onderdanen van een lidstaat

van de Europese Unie worden ingediend. Ten slotte kan tegen elke eindbeslissing van de Raad een administratief cassatieberoep worden ingesteld bij de Raad van State.

Het hoofdzakelijk schriftelijke karakter van de rechtspleging, vergezeld van de mogelijkheid voor de partijen en hun advocaat om hun opmerkingen mondeling voor te dragen op de terechtzitting, zoals daarin is voorzien in artikel 39/60, tweede lid, doet geen afbreuk aan het recht op een rechterlijke toetsing en aan het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel. Hieraan wordt evenmin afbreuk gedaan door artikel 39/76, §1, tweede en derde lid, wanneer deze bepalingen worden geïnterpreteerd in die zin dat zij de bevoegdheid met volle rechtsmacht van de Raad niet beperken (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; zie ook RvS 15 mei 2008, nr. 182.963).

De aangevoerde hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). *In casu* blijkt dat verzoekster stukken heeft bijgebracht, verklaringen heeft afgelegd bij DVZ, een vragenlijst heeft ingediend en uitvoerig werd gehoord bij het CGVS op 15 mei 2008 (administratief dossier, stukken 4, 9 en 12). Derhalve heeft verzoekster ruimschoots de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en kan een schending van de hoorplicht niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Voor genoemd artikel zou zijn geschonden doordat de termijn om beroep in te stellen slechts vijftien dagen is. Verzoekster stelt dat artikel 39 hem (sic) het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel verschaft. De termijn moet hem (sic) in staat stellen een beroep te kunnen in te stellen, doch verzoeker (sic) meent dat de termijn te kort is om een onderbouwd beroep te kunnen indienen, te meer daar verzoeker (sic) in die periode van vijftien dagen gehouden is om alle nieuwe bewijselementen voor te brengen. Verzoekster meent dat zij minstens een termijn van een maand zou moeten hebben om haar beroep te kunnen voorbereiden. Zulks des te meer doordat de hoorplicht bij het CGVS niet van toepassing zou zijn en zij niet in staat is te anticiperen op een eventuele negatieve beslissing. Ter staving van zijn (sic) stelling, verwijst verzoeker (sic) naar rechtspraak van het Europees Hof van Justitie.

Verzoekster wijst erop dat het Grondwettelijk Hof reeds moest vaststellen dat de termijn om beroep in te stellen te kort is. In tegenstrijd met het Gemeenschapsrecht vond het Grondwettelijk Hof het niet nodig om deze schending onmiddellijk te vernietigen. Verzoekster meent dat dit niet kan en vraagt de Raad de volgende prejudiciële vraag te stellen: *“Voldoet een termijn van vijftien dagen om een beroep bedoeld in artikel 39 van de Procedurerichtlijn 2005/85 aan de vereisten van effectiviteit zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie?”*

4.2. De Raad stelt vast dat het onderhavige beroep binnen de bepaalde termijn van vijftien dagen werd ingediend en verzoekster aldus niet benadeeld werd door de door haar ingeroepen onwettigheid. Bovendien had verzoekster, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt, overeenkomstig artikel 39/76 van de voormelde wet van 15 december 1980 de mogelijkheid om nieuwe gegevens aan te brengen na het indienen van het verzoekschrift, hetgeen zij tot op heden heeft nagelaten te doen.

Het tweede middel is niet gegrond.

5.1.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980, van artikel 1, A (2) van de Conventie van

Genève van 28 juli 1951 en van de motiveringsverplichting van artikel 62 van voornoemde wet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij wijst erop dat zij documenten liet overkomen vanuit Ethiopië, met name een oproepingsbrief van de politie en schoolpapieren, zodat zij wel degelijk moeite deed haar relaas te staven. Verzoekster erkent dat de bewijslast voor haar asielaanvraag bij haar ligt, doch genuanceerd dient te worden gezien de uitzonderlijke omstandigheden en beperkingen, eigen aan een asielaanvraag. Ter staving verwijst zij naar de nota van het UNHCR over de bewijslast.

Met betrekking tot de dood van haar vriend, beweert verzoekster dat de relatie met diens familie slecht is en zij haar niet zouden helpen. Het feit dat een asielzoeker er niet in slaagt een deel van zijn relaas te staven met documenten, is volgens haar onvoldoende om te besluiten dat zij nalaat de nodige stappen te zetten om bewijzen te leveren. De afwezigheid van documenten betreffende het overlijden van haar vriend zou dus geen reden mogen zijn voor de weigering van de asielaanvraag en zelfs geen negatieve indicatie aangezien de bewijslast vervalt voor de aanvrager wanneer deze een waarheidsgetrouw feitenrelaas geeft. Volgens verzoekster weerlegt de bestreden beslissing haar relaas niet zodat haar bewijslast vervalt.

Verzoekster beweert dat zij zenuwachtig en verward was tijdens het interview. Zij verbeterde zich later, nadat zij eerst verklaarde dat haar vriend op negentienjarige leeftijd vermoord werd en zou hebben begrepen dat men vroeg naar haar leeftijd op dat moment.

Dat zij weinig informatie heeft over de familie van haar verloofde, wijt verzoekster aan de traditie. In Ethiopië zou men weinig contact hebben met de verloofde en diens familie vooraleer men huwt.

Aangaande haar belager, is volgens verzoekster haar gebrek aan kennis logisch aangezien zij voor deze man een diepgewortelde 'man' (sic) koesterde en niets over hem wilde horen of weten. Deze persoon zou hebben geweten waar zij verbleef, doch geen openbare confrontatie aangaan omdat hij zijn naam niet wilde bevuilen. Daarom liet hij haar met rust bij haar thuis en belaagde hij haar op andere plaatsen.

Verzoekster beweert dat de politie in Ethiopië corrupt is en een gewone vrouw niet zal helpen indien deze een conflict heeft met iemand van de veiligheidsdienst. Zij wist dit en werd daardoor gedwongen twee maal het land te verlaten. Verzoekster beweert bang te zijn dat een toevlucht tot een hogere positie haar meer in de problemen zou brengen aangezien zij immers al gelinkt werd aan een oppositiepartij.

Met betrekking tot het Kinijit, beweert verzoekster dat haar verwardheid en nervositeit ervoor gezorgd hebben dat de interviewer haar verkeerd begreep. Zij nam niet deel aan de verkiezingen, maar ging wel stemmen. Verder sympathiseerde zij met het Kinijit, waaraan zij vergaderruimte bood in haar zaak, maar een diepgaande kennis over politiek had zij niet.

Verzoekster bevestigt dat zij een visum kreeg voor Dubai en veronderstelde dat de autoriteiten blij zouden zijn met haar vertrek.

Zij verwijst naar het Handboek over de procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus van het UNHCR en benadrukt nogmaals dat zij erg bang was. Verzoekster stelt dat mensen die met een oppositiebeweging gelinkt worden vervolgd worden door het Ethiopische regime. Bovendien diende zij op haar hoede te zijn voor haar belager en diens handlangers, zodat haar vrees voor vervolging erg groot is.

Verzoekster beweert dat zij in België aanvankelijk niet het hele verhaal wilde vertellen omdat zij vreesde teruggestuurd te worden naar Ethiopië. Als het begeleidend schrijven van de politie dan haar verhaal zou bevatten, zou zij in Ethiopië zeker in de problemen geraken.

Verzoekster is van mening dat zij, rekening houdend met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van haar zaak, door middel van haar verhaal heeft aangetoond dat zij zal worden vervolgd bij een terugkeer naar haar land van herkomst, minstens dat een verder verblijf er ondraaglijk zou zijn geweest.

Zij vraagt derhalve om de bestreden beslissing te hervormen en de vluchtelingenstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt zij over te gaan tot onderzoek van de huidige

mensenrechtensituatie in Ethiopië, meer bepaald het risico op vervolging voor personen die door de overheid geassocieerd worden met het Kinijit.

5.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De Raad treedt verweerder bij waar deze opmerkt dat niet valt in te zien hoe verzoeksters vrees om te worden teruggestuurd naar Ethiopië haar ertoe zou kunnen brengen te verklaren aldaar niets te vrezen. Zij wendde zich uit eigen beweging tot de politie omwille van haar slechte behandeling bij het gezin uit Dubai, hetgeen overigens getuigt van vertrouwen in de politiediensten. Bovendien werd zij geïnformeerd van het feit dat haar verklaringen konden worden gebruikt als bewijs in rechte. Derhalve is het niet aannemelijk dat zij geen melding zou maken van haar problemen in Ethiopië. Dit klemt des te meer daar aan haar expliciet werd gevraagd of haar leven bij een terugkeer naar Ethiopië in gevaar zou zijn (administratief dossier, map documenten, stuk 3, p.5). Dat verzoekster bij de politie van Brussel uitdrukkelijk verklaarde in Ethiopië niets te vrezen doet op manifeste wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas.

Dat verzoekster zenuwachtig of verward zou zijn geweest tijdens het interview, vindt geen steun in het gehoorverslag, waaruit geen problemen kunnen worden afgeleid en blijkt dat het gehoor heeft plaatsgevonden op een normale wijze. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek haar asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van verzoekster mag verwacht worden dat zij de feiten die de oorzaak waren van haar vlucht nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoekster zenuwachtig of verward was, doet hieraan geen afbreuk.

De Raad stelt vast dat verzoekster het overlijden van haar vriend niet staft aan de hand van enig begin van bewijs. Waar zij beweert dat diens familie haar niet zou helpen, dient te worden opgemerkt dat deze verklaring louter is gebaseerd op een vermoeden aangezien uit haar verklaringen blijkt dat zij geen poging heeft ondernomen om hiervan een bewijs te bekomen (administratief dossier, stuk 4, p.25), hetgeen nochtans redelijkerwijze van haar kan worden verwacht.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent de essentie van haar vervolgingsrelaas.

In de vragenlijst gaf zij aan dat haar vriend werd vermoord in 2000 (administratief dossier, stuk 9, p.3), terwijl zij bij het CGVS verklaarde dat hij werd gedood op 29 april 1999 (administratief dossier, stuk 4, p.25). Tevens situeerde verzoekster het incident, waarbij haar belager haar dwong in een taxi te stappen wanneer zij haar moeder ging bezoeken in het ziekenhuis, in de vragenlijst in december 2006 (administratief dossier, stuk 9, p.3), terwijl zij dit incident bij het CGVS plaatste in februari/maart 2007 (administratief dossier, stuk 4, p.18-19).

De bestreden motivering omtrent verzoeksters incoherente verklaringen aangaande de leeftijd van haar vriend op het ogenblik dat deze werd vermoord, vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt door de Raad overgenomen. Verzoeksters bewering dat zij zou hebben begrepen dat er naar haar leeftijd werd gevraagd, kan niet worden aangenomen aangezien éénduidig werd gevraagd: "*Hoe oud was hij toen hij stierf?*" (administratief dossier, stuk 4, p.11).

Verzoeksters verklaring dat haar gebrekkige kennis omtrent de familie van haar verloofde te wijten zou zijn aan de traditie, is een loutere bewering en is geenszins afdoende om haar uitermate vage verklaringen hieromtrent te verklaren. Dat zij niet kon aangeven (i) wat de namen van de ouders van haar verloofde zijn (ii) hoeveel broers en zussen hij had (iii) wat de leeftijd was van de enige broer die zij kon noemen, doet verder afbreuk aan haar geloofwaardigheid en klemmt des te meer daar zij gedurende zes jaar een koppel zouden hebben gevormd.

Aangaande haar belager, kon van verzoekster redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich zou informeren omtrent de persoon die haar gedurende jarenlang belaagde. Derhalve doen haar vage verklaringen omtrent diens familiale situatie, meerbepaald de vraag of hij al dan niet getrouwd was en kinderen had, en omtrent diens adres afbreuk aan haar geloofwaardigheid. Verzoekster kon evenmin verduidelijken hoe deze persoon te weten kwam dat zij in Gonder verbleef. De bestreden beslissing acht het bovendien met recht onaannemelijk dat haar belager, die lid was van de veiligheidsdienst, niet bij haar thuis zou zijn geweest om haar te zoeken.

Gelet op het voormelde, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters beweerde problemen met haar belager.

Mocht hieraan toch enig geloof kunnen worden gehecht, quod non, dan zijn verzoeksters beweringen dat de politie corrupt is en haar niet zou helpen, geenszins afdoende om te rechtvaardigen dat zij geen bescherming van hogere politionele of gerechtelijke instanties heeft ingeroepen, daar zij louter berusten op vermoedens en nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat zij hiertoe enige poging zou hebben ondernomen.

De Raad merkt op dat verzoeksters terugkeer naar Ethiopië in het begin van 2004, evenals het feit dat zij aldaar vervolgens nog verbleef tot juli 2007, op fundamentele wijze afbreuk doen aan de ernst van haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar belager.

Met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering te worden gevisieerd ingevolge het incident in haar zaak en haar steun aan het Kinijit, merkt de Raad op dat hieraan afbreuk wordt gedaan doordat verzoekster in de vragenlijst nergens melding maakte van enige politieke activiteit en evenmin vermeldde te worden gevisieerd omwille van haar steun aan het Kinijit, doch louter verwees naar haar beweerde problemen met haar belager (administratief dossier, stuk 9). Nochtans mag van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van haar vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op haar de verplichting rust om haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135).

De bestreden beslissing stelt met recht dat er ingevolge verzoeksters gebrekkige kennis omtrent het Kinijit geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde steun voor de partij, aangezien zij (i) niet wist wanneer het Kinijit werd opgericht (ii) niet kon zeggen uit hoeveel partijen deze coalitie bestond en slechts één van deze partijen correct kon benoemen (iii) slechts drie namen kende van leiders van het Kinijit, waarvan één onvolledig.

Daarenboven wordt er afbreuk gedaan aan haar geloofwaardigheid omtrent haar politieke engagement doordat zij verkeerdelijk verklaarde dat de namen van de kandidaten niet op de stembrieven stonden bij de parlementsverkiezingen, ondanks haar bewering te zijn gaan stemmen.

De bestreden motivering stelt terecht dat het feit dat verzoekster vanuit Ethiopië op legale wijze afreisde naar Dubai, met een geldig internationaal paspoort, niet verenigbaar is met haar ingeroepen vrees voor vervolging door de Ethiopische autoriteiten.

Gelet op het voorgaande, kan er geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering te worden gevisieerd omwille van haar steun aan het Kinijit.

De Raad stelt vast dat verzoekster de motivering aangaande de bijgebrachte documenten niet weerlegt waar deze stelt dat (i) haar paspoort de voormelde vaststellingen niet wijzigt daar dit niets toevoegt aan haar relaas (ii) het schoolcertificaat en diploma evenmin afbreuk

doen aan de voormelde vaststellingen aangezien haar studies niet worden betwist (iii) de oproepingsbrief ondersteund dient te worden door geloofwaardige verklaringen en haar verklaringen daarenboven niet stroken met de inhoud van het document, terwijl redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij in staat is correcte uitleg te verschaffen bij de documenten die zij neerlegt ter staving van haar relaas (iv) het proces-verbaal van het gehoor, de verklaring voor de politie van Brussel en de verklaring van de politie van Antwerpen geen verandering brengen in de appreciatie van het dossier. Derhalve wordt deze motivering, dewelke steun vindt in het dossier, geacht niet betwist en vaststaand te zijn en door de Raad overgenomen.

Verzoeksters algemene en niet gestaafde verwijzing naar de mensenrechtensituatie in Ethiopië, meer bepaald ten aanzien van personen die worden geassocieerd met het Kinijit, is, mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar asielmotieven, geenszins dienstig om in concreto in haar hoofde het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees koestert in de vluchtelingenrechtelijke zin. Derhalve voldoet zij niet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 en dient haar de vluchtelingenstatus te worden ontzegd.

5.2.1. Verzoekster vraagt om haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij verzoekt tevens om over te gaan tot het onderzoek van de huidige mensenrechtensituatie in Ethiopië, meer bepaald het risico op mensenrechtenschendingen voor personen die geassocieerd worden met het Kinijit.

5.2.2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. De Raad stelt vast dat verzoekster, behoudens de elementen die de grondslag vormen van haar asielrelaas, geen elementen bijbrengt om haar verzoek om subsidiaire bescherming te staven. Derhalve zijn er, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoeksters asielmotieven (zie sub 5.2), in het administratief dossier geen elementen voorhanden die in haar hoofde wijzen op het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de voormelde wet van 15 december 1980. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend. Het derde middel is ongegrond.

6. Ten overvloede wordt vastgesteld dat het gevraagde ambtshalve onderzoek inzake personen die *“door de overheid geassocieerd worden met de maoïsten en omgekeerd”*, geen grondslag vindt in verzoeksters asielaanvraag, hetgeen ter zitting door verzoeksters advocaat wordt bevestigd en omschreven als een *“materiële vergissing”*.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 28 januari 2009 door:

dhr. W. MULS, wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. DE POOTER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE POOTER.

W. MULS.